

Arrest

nr. 68 998 van 21 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. SCHRIJNS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 11 maart 1980 in Mutsal-Aul (Dagestan).

U woonde en werkte als leraar in Lenin-Aul.

Uw problemen begonnen op 25 maart 2006.

Die ochtend klopten gewapende soldaten aan uw deur. Ze zetten een pistool in uw nek. Een drietal mensen van de politieafdeling van Kazbekovski voerde een huiszoeking uit. Daarbij verstopten ze een geweer in uw huis. U werd gearresteerd door een persoon genaamd Alibi. Hierop werd u naar de politieafdeling van Kazbekovski gebracht. Daar werd u geslagen door een vijftal mannen. U werd verplicht een schuldbekentenis te ondertekenen dat het geweer in uw huis van u was. U bleef opgesloten in de politieafdeling van Kazbekovski. Tijdens deze periode werd u nog vier keer ondervraagd en af en toe meegenomen en gemarteld door politieagenten. Een keer werd u met uw

advocaat gehoord in het kantoor van de onderzoeker, A. A. (...). Ze bespraken welk verhaaltje in verband met de vondst van het geweer moest verzonnen worden. U, uw advocaat en de onderzoeker ondertekenden het neergeschreven verhaaltje.

35 dagen na uw arrestatie vond een rechtzitting plaats bij de rechtbank van Dylm. Er werd geld betaald aan de rechter voor een goede beslissing. U werd wegens wapenbezit veroordeeld tot een voorwaardelijke straf van 2 jaar. Eind april of begin mei 2006 werd u vrijgelaten. Hierna verbleef u tot eind augustus 2006 bij uw ouders. Tijdens het jaar na uw vrijlating moest u zich maandelijks melden bij de politiemedewerker R. (...) in Dylm. Bijna elke keer werd u hierbij ook door R. (...) of anderen ondervraagd. De politie verplichtte u om met hen samen te werken om bepaalde mensen op te sporen. Na een jaar verkreeg u kwijtschelding van straf wegens goed gedrag. Tussen 2007 en 2010 kwam wijkagent Ra. (...) u nog een convocatie van de politie geven.

Eind september 2010 voerde A. A. (...) opnieuw een huiszoeking uit bij u thuis. U werd terug naar de afdeling in Kazbekovski meegenomen. Daar werd u mondeling bedreigd en onder andere door A. T. (...), medewerker bij de criminele dienst, ondervraagd. Dezelfde middag werd u vrijgelaten.

Op 2 oktober 2010 belde A. T. (...) u. Hij vroeg u om naar een politiepost te komen. Van daaruit werd u met een auto naar een speciale militaire basis gebracht. Daar werd u ondervraagd, bedreigd en gemarteld door militairen. Na twee uur werd u vrijgelaten.

Op 9 oktober 2010 kwamen A. T. (...) en R. (...) naar uw school. Ze zeiden dat u moest samenwerken met de politie om rebellen en terroristen te vinden. Als u dit weigerde, zouden de militairen nog eens met u praten. Op 11 oktober 2010 nam u een jaar vakantie op school. U vertrok alleen naar het dorp Tamaza-Tyube, waar u tot uw vlucht verbleef.

Uiteindelijk verlieten u, uw zoon en uw dochter Dagestan op 10 februari 2011. Met de bus reisden jullie naar Moskou, waar jullie op 11 februari 2011 aankwamen. In Moskou stapten jullie dezelfde avond over in een andere bus naar België.

Op 14 februari 2011 bereikten jullie België. Dezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw geboorteakte en die van uw dochter en zoon en uw studentenkaart."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Dagestan problemen heeft met de politie en met militairen. Deze problemen ontstonden nadat politieagenten en militairen in 2006 een huiszoeking uitvoerden bij u thuis en er een wapen verstopten.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Eerst en vooral kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben.

U slaagde er niet in de Belgische asielinstanties enig document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw vlucht vormden, daadwerkelijk plaatsvonden.

Zo kan u noch de rechterlijke uitspraak van 2006, noch het bewijs van de kwijtschelding van uw straf een jaar later voorleggen. Ook kon u de door een rechter ondertekende toelating voor de huiszoeking in 2006 niet voorleggen. U kon evenmin de schuldbekentenis voorleggen die u in maart 2006 ondertekende. U legde ook het door u ondertekende document met het verzonnen verhaaltje over de wapenvondst niet voor.

Evenmin legde u enig tastbaar bewijs voor van uw maandelijks bezoeken aan de politie na uw veroordeling door de rechtbank in 2006. Ook de convocatie die wijkagent Ra. (...) u gaf, legde u niet neer. Evenmin kon u een bewijs voorleggen van de artikels die in verschillende kranten en op verschillende websites over uw problemen verschenen. U kon ook geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de toelating van A. T. (...) voor de huiszoeking in september 2010. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Tijdens uw gehoor verklaarde u dat u over het door u ondertekende verzonnen verhaaltje en over kopieën van alle documenten zou beschikken.

U beweerde dat uw ouders over een document beschikten waar de namen en adressen van een vijftal van uw ondervragers in de politieafdeling opstonden. Bij uw ouders thuis zouden ook documenten van uw advocaat en van de onderzoeker, het bewijs van de rechterlijke uitspraak in 2006 en een krantenartikel over uw problemen liggen. Daarnaast zou u over een document beschikken met betrekking tot de kwijtschelding van uw voorwaardelijke straf van 2 jaar.

U ging ermee akkoord om al deze documenten binnen de vijf werkdagen aan het Commissariaat-generaal over te maken (CGVS, p. 15-17 en 23-24).

Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal echter nog niets ontvangen.

Daarnaast bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas.

Zo kende u de naam niet van de rechter door wie u veroordeeld werd en aan wie u smeergeld betaalde, hoewel die rechter een oude kennis van uw stiefvader is (CGVS, p. 6, 13 en 16). U kende ook de

familienaam niet van uw advocaat en wist evenmin voor welk kantoor hij werkte (CGVS, p. 10). U wist ook niet wat de naam was van de wijkagent die u hielp bij uw vrijlating na uw arrestatie op 2 oktober 2010 (CGVS, p. 21). Evenmin kende u de naam van de journalisten die een artikel over uw problemen schreven (CGVS, p. 23).

Aangezien al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Bovendien blijkt dat de periode tussen uw laatste arrestatie en uw vlucht naar België opvallend lang was.

Op 2 oktober 2010 werd u door de politie meegenomen. Op 9 oktober 2010 werd u op school bezocht door twee politieagenten. Op 11 oktober 2010 vluchtte u naar Tamaza-Tyube, waar u tot uw vlucht verbleef zonder problemen gekend te hebben (CGVS, p. 22).

U verklaarde dat u Dagestan uiteindelijk pas op 10 februari 2011 ontvlucht bent, dit is vier maanden na uw vlucht naar Tamaza-Tyube. U stelde dat u niet vroeger kon vluchten omdat u nog een smokkelaar moest vinden (CGVS, p. 22).

Het feit dat u uw vlucht zo lang uitstelde, doet ernstige vragen rijzen over de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in uw land van herkomst.

Dit tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan.

Daarnaast is het opvallend dat u op 10 oktober 2010 nog voor de verkiezingen voor de dorpsoverste ging stemmen in uw school in Lenin-Aul (CGVS, p. 6 en 24). Kort ervoor hadden de politieagenten u immers op uw school bedreigd en de dag na de verkiezingen zou u naar Tamaza-Tyube vluchten.

Het feit dat u zo snel na uw laatste problemen, die de uiteindelijke aanleiding voor uw vlucht vormden, uw stem ging uitbrengen tijdens de door de autoriteiten georganiseerde verkiezingen, doet ernstige twijfels rijzen met betrekking tot de gegrondheid van de vervolgingsvrees die u tegenover de autoriteiten zou gekend hebben.

Voorts kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw reisweg van Dagestan naar België.

U verklaarde dat u eerst met een bus naar Moskou reisde. In Moskou stapte u over in een andere bus die naar België reed.

U wist echter hoegenaamd niet langs welke plaatsen, steden, landen of grenzen u onderweg tussen Moskou en België gepasseerd bent (CGVS, p. 7 en 9). U wist ook niet wat de bus, die achteraan geen zitplaatsen had, precies vervoerde (CGVS, p. 8).

Dergelijke onwetendheid over uw reis is echter weinig geloofwaardig. Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precarie onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat u zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van de reis.

U was tijdens deze reis enkel in het bezit van uw binnenlands paspoort, uw geboorteakte en uw studentenkaart (CGVS, p. 6-7) en zou onderweg tussen Rusland en België nooit persoonlijk gecontroleerd zijn (CGVS, p. 8).

Deze verklaring is echter weinig aannemelijk.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden zonder geldige reisdocumenten.

Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u de EU zou zijn binnengekomen zonder internationaal paspoort en zonder persoonlijk gecontroleerd te worden.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde er nooit een te hebben gehad (CGVS, p. 6), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, kan ook geen geloof worden gehecht aan de verklaring dat u uw binnenlands Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, onderweg naar België verloor (CGVS, p. 6).

Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw binnenlands Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventuele woonregistratie elders in de Russische Federatie of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden.

Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte, de geboorteakten van uw dochter en zoon en uw studentenkaart) zijn niet van dien aard dat

ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die van uw gezinsleden en de door u genoten opleiding, die echter niet betwist worden, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 28 juni 2011 een schending aan van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag), een schending van de artikelen 48 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, evenals een schending van de "algemene beginselen van behoorlijk bestuur", inzonderheid de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker herhaalt kort de bestreden beslissing, waarna hij een theoretische uiteenzetting geeft over het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker voert vervolgens aan dat hij op 9 mei 2011 omstreeks 18u49 een e-mail zond aan het Commissariaat-generaal met volgende stukken: documenten inzake de problemen met de autoriteiten, de namen en adressen van een vijftal ondervragers in de politieafdeling, documenten van de advocaat en de onderzoeker, het bewijs van de rechterlijke uitspraak van september 2006, krantenartikels en documenten met betrekking tot de kwijtschelding van de voorwaardelijke straf van twee jaar.

De commissaris-generaal kan aldus verzoeker niet beweren dat hij deze stukken niet heeft gekregen, gelet op het bericht van de provider dat voormelde e-mail werd doorgestuurd naar de geadresseerde.

Verzoeker legt de commissaris-generaal ten laste dat hij geen rekening heeft gehouden met alle elementen vooraleer een beslissing te nemen.

Verzoeker laat gelden dat er in zijn hoofd een gegronde vrees van vervolging bestaat. Hij herneemt enkele motieven uit de bestreden beslissing en stelt dat deze niet dienstig zijn om de beslissing te verantwoorden.

Verzoeker wijst er op dat hij alle nuttige documenten heeft overgemaakt aan de commissaris-generaal en voegt ze in bijlage aan zijn verzoekschrift.

Hij wijt de lange periode tussen het laatste incident in zijn land en zijn vlucht, aan de moeilijkheid om fondsen te vinden en een mensensmokkelaar te treffen.

Dat hij alsnog ging stemmen na zijn problemen en vlak vóór zijn vlucht kan volgens verzoeker worden uitgelegd door het feit dat zijn afwezigheid bij de stemming verdacht zou zijn voorgekomen en zijn handelwijze nu toeliet om de volgende dag ongemerkt te vluchten naar Tamaza-Tyube.

Verzoeker wijst er vervolgens op dat de situatie in Dagestan gekenmerkt wordt door geweld, onderdrukking en machtswillekeur ten aanzien van burgers van Tsjetsjeense origine en stelt dat, in tijden van dictatuur of burgeroorlog, de wet en de mensenrechten niet worden gerespecteerd. Verzoeker verwijst in dit verband naar enkele artikels.

Wat betreft de geloofwaardigheid van het vluchtverhaal, herhaalt verzoeker dat de organisatie van zijn vlucht naar België tijd in beslag heeft genomen, aangezien hij de nodige fondsen moest verwerven en moest wachten op de hulp van mensensmokkelaars.

Dit wordt aldus verzoeker bewezen door het feit dat hij dezelfde dag dat hij in Moskou aankwam, onmiddellijk zijn reis naar België verderzette. Verzoeker vestigt ook de aandacht op het feit dat hij op zijn vlucht vergezeld was van twee kleine kinderen.

Verzoeker bevestigt dat hij omtrent zijn reisweg geen concrete beschrijving kan geven van steden, reizen, ... Hij verwijst naar de precaire situatie waarin hij en zijn kinderen zich bevonden.

Dat hij geen namen van mensensmokkelaars kon geven, is volgens hem volstrekt normaal aangezien deze personen vaak "valse namen, pseudoniemen of zelfs geen namen" gebruiken.

Aangaande de motieven met betrekking tot zijn binnenlands Russisch paspoort en het feit dat hij niet persoonlijk gecontroleerd is, verweert hij zich door te stellen dat hij verscholen zat in een busje zonder zetels achteraan.

Verzoeker benadrukt dat hij een noodsituatie verkeert; hij stelt dat hij gezocht wordt door autoriteiten die hem dan ook niet de nodige rechtsbescherming zullen bieden tegen de willekeur en ondeugdelijk handelen van autoriteiten.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen; in ondergeschikte orde hem de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad wijst er op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Waar verzoeker laat gelden dat hij alle nuttige documenten per e-mail van 9 mei 2011 naar het Commissariaat-generaal heeft gezonden, stelt de Raad vast dat deze stukken zich niet in het administratief dossier bevinden.

Het bericht van verzending van de provider dat bij het verzoekschrift wordt gevoegd, stelt enkel dat "de melding van de bezorging niet is verzonden door de bestemming CGRA-CGVS".

Er blijkt ook niet welke documenten zouden zijn doorgestuurd.

Hoe dan ook, de bedoelde e-mails zijn de originele documenten niet; de Raad stelt vast dat de bijlagen gevoegd bij het verzoekschrift evenmin de originele documenten betreffen maar fotokopies, in strijd met wat de advocaat van verzoeker ter terechtzitting beweert.

De Raad besluit dat de bijgebrachte stukken geen originelen maar fotokopieën zijn waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend gezien fotokopieën gemakkelijk te vervalsen zijn.

Daarenboven zijn deze stukken niet gesteld in de taal van de rechtspleging en zijn niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling naar die taal zodat deze stukken overeenkomstig artikel 8 PrRvV niet in overweging worden genomen.

2.6. De Raad deelt de mening van de commissaris-generaal wanneer deze stelt dat het tegen de geloofwaardigheid van verzoeker indruist dat hij op 10 oktober 2010 nog in een school in Lenin-Aul in zijn land van herkomst ging stemmen, één dag nadat hij op diezelfde school door politieagenten bedreigd zou zijn geworden, en daags na de dag der stemming de vlucht zou hebben genomen.

De uitleg van verzoeker dat hij ging stemmen omdat hij zijn afwezigheid anders verdacht zou zijn overgekomen, wordt niet aangenomen.

Deze uitleg verschilt trouwens ook van zijn verklaring bij zijn verhoor op 4 mei 2011 op het Commissariaat-generaal (zie het verhoorverslag, p. 4) dat hij ging stemmen omdat er hem, volgens zijn ouders, niets kon overkomen op de dag van de verkiezingen en hij dan niet kon worden vastgehouden.

Ook de uitleg van verzoeker om de hiaten in zijn verklaringen omtrent zijn reisweg te verklaren, wordt niet aanvaard. Dat hij zich tijdens zijn vluchtreis in een uiterst precaire situatie bevond, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker een volwassen man, uiterst alert diende te zijn om het welslagen van zijn vlucht uit zijn herkomstland niet in gevaar te brengen en derhalve van hem kan worden verwacht dat hij over zijn reis nuttige informatie kon meedelen; zijn in gebreke blijven tast zijn geloofwaardigheid aan. De bestreden beslissing stelt terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoeker tijdens zijn reis nooit persoonlijk werd gecontroleerd. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat het quasi onmogelijk is om de Schengenzone te betreden zonder in bezit te zijn van een internationaal paspoort en zonder door de grenscontrole gecontroleerd te zijn geworden.

De Raad deelt dan ook het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoeker zijn internationaal paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door hem verkregen visum voor zijn reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop hij uit zijn land betrokken is, verborgen te houden.

De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker “verdoken weggestopt werd in het busje” is trouwens in strijd met zijn verklaring op het Commissariaat-generaal (zie het verhoorverslag van 4 mei 2011, p. 8) dat *“iedereen kon ons zien, maar we zaten daar gewoon”* en *“..als iemand zou komen binnenstappen, konden ze ons zien”*.

De Raad volgt de commissaris-generaal ook wanneer hij vaststelt dat de periode tussen de laatste arrestatie van verzoeker en zijn vlucht naar België opvallend lang was en besluit dat aangezien verzoeker zijn vlucht zo lang uitstelde, er ernstige vragen rijzen over de gegrondheid van zijn voorgehouden vrees.

Verzoekers verklaringen omtrent moeilijkheden om aan geld te raken en om een passeur te vinden, bieden in acht genomen de beweerde vrees, geen rechtvaardiging voor het aanzienlijke tijdsverloop en keren zich tegen zijn geloofwaardigheid.

Verzoeker stelt dat de toestand in Dagestan gekenmerkt wordt door geweld, onderdrukking en machtswillekeur ten aanzien van burgers van Tsjetsjeense origine en dat, in tijden van dictatuur of burgeroorlog, de wet en de mensenrechten niet worden gerespecteerd, en verwijst naar enkele krantenartikels.

Een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Aan het asielrelaas van verzoeker wordt geen geloof gehecht. Er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan evenmin als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de voormelde wet. Verzoeker brengt geen overige elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

De bestreden beslissing stelt op basis van de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, terecht dat er in Dagestan geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals vereist door artikel 48/4, §2, c. van de voormelde wet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.7. De Raad is van oordeel dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven, door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveringen.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De bestreden beslissing staat geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunt. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 4 mei 2011 de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, in bijzijn van advocaat C. Schrijns. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE